JANETTE OKE
LAUREL OKE LOGAN

Puterea neclintită a credinței

Seria *Cărările speranței,* vol. 2

Traducere de Cristina Giurgiu

CASACĂRȚII
Oradea, 2022

Copyright © 2021 Janette Oke și Laurel Oke Logan
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Sustaining Faith*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Puterea neclintită a credinței
de Janette Oke și Laurel Oke Logan
Copyright © 2022 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OKE, JANETTE
Puterea neclintită a credinței / Janette Oke, Laurel Oke Logan ; trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2022
ISBN 978-606-732-225-5
I. Oke, Logan Laurel
821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea și corectura: Mirela Ștefan
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259 472 640

Cuprins

1. Ajunul Anului Nou 9
2. Edgar 27
3. Ambages 44
4. Se trage cu urechea 59
5. Uneltiri 69
6. Plecări 81
7. Jane. 94
8. Rămas-bun 105
9. Probleme cu banii 111
10. Tulburare. 125
11. Băieții. 137
12. Discuții 148
13. Dezbinare 160
14. Planuri. 173
15. La răspântie 184
16. Mâhnire. 199
17. Consultare. 216
18. Disperare. 225
19. Tentații. 237
20. Scrisoarea 248
21. Un nou început 258
22. Sub lupă 269
23. Declarații. 280
24. Janie 293
25. Ape învolburate 304
26. Lunga după-amiază 315
27. Creştere 328

Epilog. 336
Despre autoare 339

Capitolul 1

Ajunul Anului Nou

Lillian apucă micul pulover de culoarea vinului și-i atinse nasturii în formă de perlă. Miss Tilly, scumpa lor menajeră, îl tricotase special pentru Hazel. Lillian îl lipi de obraz și închise strâns ochii preț de o clipă, înainte de a-l împături și de a-l așeza în valiza cu toate lucrurile lui Hazel.

Despărțirea era întotdeauna grea, chiar dacă era clar că se găsise o familie bună pentru unul dintre micii și prețioșii lor protejați. Fusese o perioadă tristă, ca de doliu, pentru fiecare copil care părăsise casa lor – mai corect casa tatălui ei, ce fusese transformată într-o casă de copii improvizată în septembrie anul trecut, în timp ce el călătorea cu afaceri atât de departe de casă, în Țara Galilor. Atât Lillian, cât și sora ei, Grace, simțiseră durerea pierderii amestecată cu recunoștință. La urma urmei, ele nu încercau să fie mame. Erau doar tutori temporari, cât mai buni cu putință, investindu-se cu toată ființa în viețile acestor prețioși copii pentru o scurtă perioadă de timp. Însă copiii aveau nevoie de mame reale, și de tați, de frați și surori – familii permanente.

Lillian strânse ciorapii lungi de lână ai lui Hazel și-i rulă în ghemotoace mici înainte de a-i împacheta și pe aceștia. Așeză cu grijă capacul valizei, apăsând puternic pentru a închide încuietoarea. *Bietul bagaj ponosit. Poartă semnele călătoriei lungi și grele pe care a îndurat-o deja Hazel, mica și curajoasa noastră „Hazelnut"*

[„Alună", în traducere, n.ed.]. *Cel puțin acum are în ea mult mai multe lucruri decât atunci când a venit prima dată să locuiască cu Grace.*

Valiza venise tocmai din Anglia în iarna precedentă, purtată de Hazel, care avea opt ani la acea vreme. Mama ei murise, dar Hazel nu era chiar orfană. Tatăl ei rămăsese cu cinci copii de crescut și cu puține posibilități de a se ocupa de ei. Aceștia fuseseră împărțiți între rude și, în cele din urmă, predați guvernului. Apoi, statul a transferat povara îngrijirii lor unei vaste societăți de ajutorare a copiilor, una dintre multele aprobate de guvern pentru emigrarea copiilor orfani din Anglia în diverse țări din Imperiul Britanic. Aici, în Canada, când coborâseră de pe un imens vas cu aburi, au fost primiți de Viney Boggs Mercy Society, o organizație mult mai mică, numită după numele unei femei bogate din estul Canadei, care donase fonduri pentru înființarea ei. Datorită activității acestei umile organizații caritabile, Hazel și fratele ei George rămăseseră, în mod miraculos, împreună atunci când au ajuns cu trenul în vasta provincie de prerie Alberta, Canada. Însă, după ce primul lor plasament într-o familie fusese un adevărat dezastru și frații fugiseră împreună, ajunseseră să locuiască cu Grace într-o căsuță dărăpănată din Lethbridge.

Lillian clătină din cap amintindu-și evenimentele din ultimul an. În primul rând, ea și sora ei fuseseră reunite. Apoi, la scurt timp după aceea, făcuse cunoștință cu patru copii drăguți care trăiau sub protecția lui Grace – o responsabilitate copleșitoare pentru o femeie singură de douăzeci și ceva de ani, ca să nu mai vorbim de faptul că era o tânără care nu avusese până atunci nicio familie care să o susțină.

Devenise evidentă soluția ce trebuia adoptată, una ce-i adusese pe toți să locuiască în casa tatălui adoptiv al lui Lillian, până când se vor găsi familii adecvate pentru copii. Așa că valiza lui Hazel fusese împachetată din nou pentru o mutare aici, la marginea orășelului Brookfield, în umbra Munților Stâncoși, unde crescuse Lillian. Iar acum, după doar câteva luni, Hazel și fratele

ei, George, urmau să călătorească puțin mai departe, în orașul minier Hope Valley, pentru a se alătura noii lor familii.

Lillian mai deschise încă o dată fiecare sertar al comodei pentru a verifica dacă nu trecuse ceva cu vederea. Scrinul era acum complet gol. Se întoarse și scrută încăperea, una dintre cele șase de la etajul al doilea al încăpătoarei case. O pereche de pantofi fusese uitată sub colțul patului, cei mai buni pantofi ai lui Hazel pentru școală și biserică. Lillian îi ridică și-i strânse la piept. Dormitorul copilăriei ei avea să rămână din nou gol. Curat, liniștit și abandonat.

Prima care plecase din grija lor fusese mica colegă de cameră a lui Hazel, Bryony, scumpa lor fetiță de opt ani, atât de prudentă și retrasă. Dar Bryony se acomodase bine cu familia Mooreland. Lillian și Grace se întâlneau adesea cu micuța la biserică, împărtășind îmbrățișări și ascultând întâmplări din noua ei viață. Bryony părea mulțumită și în largul ei acum, alături de noii ei părinți și de cei doi frați mai mari grijulii. Surorile știau că Bryony primea îndrăgitele lecții de pian și că școala mergea bine. Cu toate acestea, le era dor de ea – simțeau absența spiritului ei timid în jurul mesei din bucătărie. Ajutase faptul că Roxie Mooreland o încurajase pe Bryony să le spună surorilor „mătușica Lillian" și „mătușica Grace". Lillian chiar simțea că fetița era încă parte din familie.

Apoi plecaseră din casa lor Lemuel și Harrison. Băieții fuseseră adoptați de domnul și doamna Thompson, la scurt timp după acel haos de la finalul lunii noiembrie, amândoi dornici să ajute în toate felurile posibile pentru ca mânza lui Arthur Thompson să se însănătoșească. Iar tânărul cal își revenise, spre marea ușurare a tuturor. Harrison se înstrăinase oarecum în săptămânile ce urmară, delectându-se în noua găsita familie. Însă Lemuel continuase să le viziteze adesea, străbătând distanța înzăpezită ce separa casele lor pentru a întreba dacă le poate fi cumva de folos. *Un suflet de slujitor*, gândi Lillian în timp ce șterse cu grijă încălțările de școală ale lui Hazel și le înveli într-o cârpă.

După ce adună toate lucrurile fetei, inclusiv pe Nellie, păpușa de cârpe pe care o primise din Hope Valley, Lillian ieși pe palierul etajului și se opri, privind la ușa dormitorului mai mic de vizavi.

Din când în când, Lillian se oprea la intrarea în dormitorul lui Lemuel. Dacă ar fi fost complet sinceră, ar fi recunoscut că își dorea foarte mult ca el să mai locuiască aici. Oh, era recunoscătoare că Lemuel se afla acum cu familia Thompson, bucuroasă că putea trăi cu niște părinți care se dedicau să-l ajute să termine liceul și poate chiar să-i ofere educația universitară pe care el recunoscuse cu sfială că și-o dorea cu ardoare. Și totuși, în taină, Lillian îl prețuia pe Lemuel ca pe un frate al ei. Bănuia că și Grace simțea același lucru pentru el și spera că le va vizita des.

Mai apoi, chiar înainte de Crăciun, s-au definitivat procedurile cu familia Akerlund, familia din Hope Valley care își dorise să-i adopte pe George și Hazel. Miss Tilly fusese cea care le comunicase mai întâi dorințele lor, apoi Grace făcuse o călătorie în munți pentru a se întâlni cu tânăra familie. Grace și Lillian discutaseră amănunțit situația lor. Știau că cei doi aveau trei copii mai mici și că Estelle Akerlund, care se ocupa de cusut și de cârpit, era nerăbdătoare ca cei mari să ajute în casă. Hazel avea doar nouă ani și, cu toate acestea, Lillian se aștepta să fie un ajutor de nădejde pentru noua ei mamă. George, în vârstă de treisprezece ani, urma să fie și el foarte util. Băiatul avusese ocazia să-l cunoască mai bine pe Ralph Akerlund, soțul Estellei, în timpul călătoriilor cu Miss Tilly, în perioada în care fusese suspendat de la școala din Brookfield. Părea entuziasmat de faptul că îl va avea ca tată.

Dar cum rămâne cu ce e mai bine pentru Hazel și George? De unde știu că vor fi iubiți și îngrijiți și … ei bine, încurajați? În ciuda asigurărilor lui Miss Tilly și ale lui Grace, pentru Lillian despărțirea era mult mai dificilă, căci se întreba dacă copiii vor fi priviți ca membri ai familiei, sau doar ca ajutoare în gospodărie. Înțelegea situația. Administrarea unui cămin presupunea o muncă permanentă, căratul găleților de apă sau de cărbune, tăierea lemnelor

și menținerea focului aprins. Volumul ei de muncă crescuse cu fiecare mutare a micuților lor protejați. Acum, ea și Grace făceau cu rândul la fiecare sarcină, într-o succesiune nesfârșită, asta pe lângă coptul, curățenia, spălatul rufelor și cusutul. *Dar a fi părinte înseamnă mai mult decât a hrăni și a îmbrăca. Vor înțelege, oare, domnul și doamna Akerlund cât de mult vor avea nevoie Hazel și George de cineva care să-i asculte și să-i îndrume – mai ales că au fost deja răniți de încercările vieții?* Lillian își dorea încă o dată să-i fi putut întâlni personal pe cei doi.

Această teamă provocase gândurile triste ce o preocupau pe Lillian în această după-amiază cenușie de iarnă. I se păruse dintotdeauna că Hazel purta o mică carapace de protecție pentru a ține la distanță greutățile provocate de experiențele ei de viață. Dar, cu siguranță, dincolo de aceasta, cele mai vulnerabile părți ale spiritului ei încă așteptau vindecarea și restaurarea. Lillian se rugă din nou ca soții Akerlund să fie capabili și dispuși să investească în bunăstarea generală a copiilor, să fie sensibili și demni de încredere. Poate că și Elizabeth Thornton, învățătoarea lor din Hope Valley, va putea să slujească nu doar minților, ci și inimilor lui George și Hazel.

Suspinând adânc, Lillian se îndreptă spre scări. Miss Tilly urma să călătorească mâine spre Hope Valley cu copiii. Pastorul Bukowski, sau Bucky, cum i se spunea adesea, îi va conduce pe toți cu automobilul său. Și urmau să plece dimineața, în ziua de Anul Nou. Mâine vor rămâne doar doi copii în casă – Matty și Milton, gemenii de șase ani. Ca întotdeauna, imaginea caraghioșilor băieței aduse un zâmbet pe fața lui Lillian.

Sunete răzbătură de jos. Ușa din fața casei se deschise cu un clinchet și un suflu de vânt iernatic se strecură înăuntru. *Cred că a venit Grace.* Ușa se închise cu un zgomot surd și se auzi cum cineva își scutură ghetele de zăpadă. Lillian coborî treptele, însă se îndreptă spre bucătărie, nu spre ușa de la intrare.

Curând se auzi vocea lui Grace strigând din hol.

— Surioară? Ești aici?

— În bucătărie.

Grace apăru lângă soba cu lemne, purtând încă haina groasă de iarnă. Își lăsă jos coșul de cumpărături și se opri în fața sobei încinse, întinzându-și mâinile deasupra ei și făcând mai apoi semn cu capul spre cele două valize ce așteptau acum lângă ușa din spate.

— Văd că le-ai împachetat lucrurile.

Lillian dădu din cap cu tristețe.

Părăsind căldura dogoritoare a sobei, Grace traversă încăperea pentru a o îmbrățișa pe Lillian.

— Știu cum te simți. Nu-mi vine să cred că vor pleca mâine – atât de curând după Crăciun. Va trebui să facem ceva special cu ei în seara asta, ca să facem seara memorabilă.

— Presupun. Da, ar fi frumos.

— Am adus poșta.

— Am primit ceva de la tata? Speram să primesc vești de la el. Știi că a călătorit în Scoția, împreună cu o rudă mai îndepărtată. Nu-mi mai amintesc numele lui; e un nume galez. Sunt așa de bucuroasă că tata și-a făcut un prieten acolo. Parcă mi-i și imaginez pe cei doi călătorind împreună. Știu cât de mult îi place tatălui meu să călătorească.

— Nu m-am uitat. Am vrut să ajung acasă înainte de lăsarea întunericului. Îmi pare rău.

Lillian trase deoparte pânza ce acoperea coșul de nuiele. Începu să scoată lucrurile pe care Grace tocmai le cumpărase, pregătindu-se să le așeze pe rafturile din camera lui Miss Tilly. Grace își dădu jos haina și începu s-o ajute. În cele din urmă, Lillian ajunse la corespondența ce fusese vârâtă într-o margine a coșului. *O factură de la băcănie. O scrisoare din Lethbridge. Asta e tot.*

Lillian trase de colțul plicului până când reuși să strecoare un deget înăuntru și rupse nerăbdătoare una din marginile plicului. Scrisoarea întocmită cu grijă era scurtă și la obiect.

Domnișoară Bennett și domnișoară Walsh,

Ne pare rău să vă informăm că v-a fost retrasă permisiunea de a funcționa drept casă de copii sub auspiciile Brayton House din Lethbridge, Alberta. Au fost depuse acuzații împotriva dumneavoastră de către domnul și doamna Jack Szweda din Kedderton, Alberta. Până când plângerea nu va fi investigată în amănunt, trebuie să vă cerem să vă suspendați orice activitate ca reședință temporară pentru copii. Trebuie să predați toți orfanii pe care îi mai aveți în grijă conducerii casei Brayton de îndată ce acest lucru va fi posibil. Sperăm să avem cooperarea dumneavoastră deplină în această anchetă.

Cu sinceritate, Quinley Sinclair

— Este de la fundație, icni Lillian. Grace, uite!

Mâna îi tremură când îi întinse surorii sale foaia de hârtie.

— Suntem acuzate.

Grace făcu ochii mari în timp ce examină scrisoarea. Cuvintele ei se auziră încet, ca o șoaptă.

— Oh, Doamne! Și probabil că suntem vinovate.

Ben Waldin își îndesă mâinile adânc în buzunare și ieși pe ușa biroului companiei în aerul rece de după-amiază al docurilor din Liverpool. Încă o călătorie era încheiată, salariul era în buzunar, iar următorul vas cu aburi urma să plece la scurt timp după Anul Nou. Ar trebui să se simtă recunoscător pentru o treabă bine făcută și aproape o săptămână de concediu la țărm. Însă starea lui de spirit era la fel de mohorâtă ca cerul acoperit de nori. Își scărpină obrajii acoperiți de barba țepoasă și-și dori să-și fi luat timp să se bărbierească înainte de debarcare. Adăpostindu-se pentru o clipă sub marchiza birourilor navei, privi mulțimea ce se înghesuia în jurul lui. Și zăbovi.

Iubea marea. Îi plăcea viața pe navă mai mult decât orice cunoscuse aici, pe uscat. Era tot ce-și dorise să facă vreodată.

De fapt, încă refuza să regrete că fugise de acasă la vârsta de paisprezece ani pentru a deveni marinar. E adevărat că începuse de pe o treaptă doar puțin superioară unui șobolan de navă, cățărându-se în cele mai înguste cotloane ale scheletului metalic greu dintre corpurile duble, masive, ale unui vas cu aburi foarte modern, pentru a curăța, răzui și revopsi toate locurile inaccesibile oamenilor mari. Însă, chiar dacă trebuise să facă o muncă atât de laborioasă, Ben se dezvoltase cu fiecare an ce se scursese.

Marile vapoare cu aburi ce străbăteau oceanele vaste erau mândria și plăcerea lui. Își făcea partea cu bucurie. În ceasurile libere avea acces pe coridoarele ascunse, putea observa în liniște ceea ce niciunul dintre pasageri nu știa despre activitatea frenetică de dedesubt. Și, ori de câte ori prefera singurătatea, își putea legăna picioarele de o margine îngustă, mult deasupra apelor, cu brațele înfășurate în jurul balustradelor punții, cu un măr în mână, ascultând zvâcnetul constant al valurilor de dedesubt și urmărind trecerea lentă a lunii pe cerul nopții. La sfârșitul primei sale călătorii, Ben se familiarizase deja cu luna. Și aceeași lună credincioasă a stat deasupra fiecărei expediții ulterioare, așteptând momentele de singurătate pe care le împărtășeau. Pe tot parcursul celor douăzeci de ani, acest obicei tainic, copilăresc, îl făcuse să se simtă viu, satisfăcut de locul său în lume.

Chicoti când se gândi la asta. Acum, la treizeci și ceva de ani, își dădea seama că trecuse ceva timp de când nu se mai furișase singur, petrecând o noapte doar privind cerul. *Cred c-ar trebui să reiau acest obicei în curând.* Dar, mai întâi, trebuia să vadă de vizita asta acasă, ca să nu mai vorbim de obstacolele nedoritei sarcini cu care trebuia să se confrunte. Ridicându-și fața în sus pentru a găsi un petic de soare începătoșat ce se strecura printre norii cenușii și umezi, Ben își trase gulerul de lână aspră mai strâns în jurul gâtului și-și puse pe cap șapca plată, uzată, apoi se plecă ca să-și ridice ranița de jos. Tot ce deținea pe lume se afla în acest sac de voiaj. Se strecură încet prin labirintul aglomerat de

oameni și marfă, trecând pe lângă furnicarul de căruțe și cărucioare. Se îndreptă spre clădirile masive de piatră ale marelui oraș Liverpool, ce se întrezăreau dincolo de el.

Înaintând greoi, Ben oftă. Viața de marinar nu era ușoară. Avansase, treptat, făcând diverse slujbe: se ocupase de curățarea motoarelor, fusese petrolist, se îngrijise de alimentarea cu apă, fusese mâna dreaptă a conductorilor, asistent personal al ofițerilor … Dar slujba asta nouă? Era cea mai dezagreabilă sarcină ce i se încredințase vreodată în cele aproape două decenii de navigație și se temea că vor mai fi și alte călătorii ca aceasta.

Acum, după ce făcuse de două ori călătoria de la Liverpool în Canada, noul său căpitan părea să creadă că temperamentul său îl făcea persoana ideală pentru a face față ciudățeniilor *acestei* noi slujbe. Însă, dacă era vreo sarcină cu care se confruntase și pe care o detesta din toată ființa sa – aceasta era aceea. Toți acei pasageri tineri – orfani, așa le spuneau ei.

Lepădați de societate, mai degrabă. I-am văzut destul de des în mahalalele de pe țărm. Nu-i ăsta exact genu' de lucruri pe care vreau să le las în urmă? Grămezile de oameni nenorociți pe care îi vezi peste tot? Ca să nu mai vorbim de faptu' că ăștia-s doar niște copii.

Și cea mai rea parte era că aceștia erau deja subnutriți, bolnavi. Știa din propria experiență că unii dintre ei nu vor supraviețui călătoriei. Detesta fiecare aspect al propriei implicări. Privirile acelea fixe. Șirul acela de fețișoare posomorâte lipite de metalul porților ce-i țineau jos, la locul lor, sub punte.

Întotdeauna erau însoțitori cu ei. Nu se îndoia că adulții aceia făceau tot ce puteau face în aceste circumstanțe. Treaba lui Ben nu era să lucreze direct cu copiii, ci să se asigure că grupul lor beneficia de toate resursele puse la dispoziție de compania navală. Cât timp se aflau la bord, ei erau responsabilitatea lui. Livrase cărucioare cu mâncare, prosoape și lenjerie de pat, adunase haine murdare, vase goale și găleți cu lături. Încercase să evite ochii mereu curioși, dar, în ciuda celor mai bune intenții, se trezise cioplind fluiere și sfârleze în timpul liber, șterpelind

ocazional obiecte pe care cei de la clasele superioare le aruncaseră și luptându-se constant cu dorința de a fi amabil și totuși de a păstra o distanță detașată. În opinia lui, interacțiunea asta cu copiii nu ar trebui să se numere printre sarcinile unui marinar.

Cu toate acestea, nu avea decât două opțiuni la dispoziție. Să accepte slujba sau să renunțe la ea. Nu era suficient de valoros pentru compania de transport ca să-și permită să emită cerințe speciale. Și, în mod clar, cei din conducere vedeau această schimbare de atribuții ca pe o promovare – era suficient de responsabil cât să interacționeze cu pasagerii reali. Ben era conștient că puțini dintre colegii săi marinari ar fi în stare să facă față acestei provocări gordiene.

— Aș prefera să rămân sub punte, mormăi în gulerul de lână în timp ce porni din nou la drum.

Ridicând un umăr pe post de scut, se întoarse într-o parte și trecu printre câțiva târgoveți care-și vindeau marfa, trăgându-și ranița grea în spațiul rămas în urma sa. Își vârî mâna liberă mai adânc în buzunarul hainei, unde erau ascunși banii, nu se obosi să răspundă târgoveților ce-l îmbiau să le cumpere marfa, și-i ignoră când îl apucară de mânecă.

Putea încerca să se angajeze în altă parte, dar vremurile erau grele și nu existau alternative. Într-adevăr, dacă nu era pregătit să renunțe la mare, prudența îi dicta că va trebui pur și simplu să-și îndeplinească sarcinile ce-i fuseseră încredințate – oricare ar fi fost acestea.

Ajungând, în cele din urmă, pe străzi mai liniștite, hotărî să micșoreze distanța dintre el și inevitabil. Era momentul să dea piept cu o altă parte neplăcută a vieții sale – o scurtă vizită la familia sa. Jane avea să fie acolo, scumpa lui soră mai mică, inocentă și dulce. Însă și părinții lui – cei pe care-i dezamăgise cel mai mult prin alegerile pe care le făcuse, cei ale căror critici constante făceau ca întoarcerea acasă să-i fie dificilă, ori de câte ori se afla în port. Aveau să insiste din nou că la vârsta lui, la peste treizeci de ani, ar fi trebuit să-și caute o nouă profesie. Discuțiile

în contradictoriu erau epuizante și chiar mai greu de suportat acum, când greutatea următoarei călătorii îl apăsa pe suflet. Dar, oricum, știa că le va fi de folos să le dea o parte din câștigurile lui. Orice bănuț conta. Tatăl său muncea cu intermitențe, iar leafa era mult prea mică.

Picioarele îl purtară cu conștiinciozitate prin oraș, pe străzile familiare și, în cele din urmă, până la treptele uzate de piatră ale căminului său. Dar ceva nu era în regulă. Își dădu seama imediat. Ușa refuză să se deschidă. Mâna lui înmănușată lovi lemnul aspru, dar nu primi niciun răspuns decât ciudatul ecou spart ce răzbătu dinăuntru. Făcând un pas înapoi pentru a examina fațada casei lor, observă o notă afișată la fereastra din față a casei, chiar deasupra crăpăturii lungi din geam, ce se afla acolo încă de pe vremea când era copil.

De închiriat.

— Ce? rosti cu voce tare. Unde au plecat?

Confuz, privi în sus și în jos la șirul de case în căutarea vreunui indiciu, scărpinându-și din nou obrazul neras.

Apoi, o voce stridentă se auzi de la o fereastră deschisă nu departe, deasupra lui.

— Ebenezer Waldin? Tu ești? Ai tăi te-or așteptat acum câteva săptămâni.

Doamna Gillery, vecina, îi remarcase deja prezența. Fără îndoială, îi auzise bătaia prin peretele subțire ce despărțea casele lor. Deschisese fereastra de deasupra ca să poată arunca o privire și să-i răspundă de la locul ei preferat.

— Da, doamnă. Sunt Ben, am venit acasă. Știți unde mi-s părinții, doamnă Gill'ry?

— Ben – ha! Ești Ebenezer Waldin, fiul lui William și al Violei, asta ești. Nu-i poți prosti pe ăi de te știu. Și știu ce s-a-ntâmplat cu ai tăi. Or plecat făr' să lase nimic în urma lor.

— Au plecat?

— Da, or plecat, am spus, și duși sunt. În Canada.

Mintea lui Ben refuză să înțeleagă cele spuse.

— Mă scuzați, da' unde?

— Canada – pe o navă. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta. Așa că, din moment ce n-ai vrut să stai cu părinții tăi, au plecat fără tine.

Cu toții? Chiar și Jane? Reuși să o întrebe cu voce tare:

— Dar când?

— Acu-s trei săptămâni.

El se întoarse cu fața către ușa casei părintești și se opri. Privi în josul străzii, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, în căutarea unui alt martor de la care să se intereseze. În cele din urmă, se întoarse înapoi spre fereastra deschisă a doamnei Gillery, încercând, în tot acest timp, să-și limpezească mintea. Era gata să îi urmeze, dar cum? Gata să renunțe și să li se alăture supus în cele din urmă, însă unde?

— Au mai spus ceva?

— Ți-or lăsat o scrisoare. Vin' aci și ți-o dau.

Ben își târî picioarele pe strada pietruită până la veranda învecinată. Ușa se deschise în fața lui, slobozind aerul umed ce se înălța dintr-o cuvă clocotind, încărcată cu rufe umede, sursa de venit a văduvei.

— Intră, porunci ea.

— O să aștept aici, doamnă.

— Fă cum vrei. Întotdeauna ai făcut cum ai vrut.

Doamna Gillery se îndepărtă șchiopătând în odaia umbrită și se întoarse cu un plic sigilat.

— Vezi, l-am păstrat pentru tine, așa cum am promis. M-am gândit că te-i întoarce-n curând.

— Da, doamnă. Mulțumesc.

— Pesemne nu te-oi mai vedea, Ebenezer Waldin. Mi-aș fi dorit să nu-i fi frânt inima mamei tale.

Apăsând fără menajamente scrisoarea în mâna lui înmănușată, îi închise ușa în față. Ben strigă în urma ei:

— Mulțam, doamnă Gill'ry.

Și acum, ce urmează? Docurile, desigur. Nu mai am nimic aci.